

## Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 18, 2025

*Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.*

### INHOUDSOPGAVE

#### Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1592](#) 10-06-2025

Curator vordert betaling facturen, beroep op verrekening (artikel 53 Fw) slaagt.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1369](#) 15-05-2025

Vernietiging faillissement in hoger beroep: geen pluraliteit meer

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:1553](#) 18-03-2025

Pandhouder niet schikkingsbevoegd na faillissement

#### Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:9031](#) 11-08-2025

Curatoren hoeven niet volledige administratie over te dragen aan nieuwe eigenaar failliete Crown Van Gelder

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:14811](#) 07-08-2025

Schuldeisers van steunvordering zijn geen verzoekers

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:3196](#) 30-07-2025

Faillissement wordt omgezet in WSNP

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:13842](#) 24-07-2025

Toewijzing verzoek onderhandse verkoop onroerende zaak

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:14574](#) 17-07-2025

Faillietverklaring: belang verzoeker bij niet laten oplopen regresvordering prevaleert

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5012](#) 09-07-2025

Bewijsopdracht wilsonbekwaamheid slaagt niet, bestuurder kan zich niet disculperen

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5501](#) 14-05-2025

Gebruik van structuur die inherent risicovol is voor crediteuren leidt tot kennelijk onbehoorlijk bestuur

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:5504](#) 14-05-2025

Geslaagde actio pauliana ex artikel 42 Fw

## RECHTSPRAAK

### Schuldeisers van steunvordering zijn geen verzoekers

***De verzoeker van het faillissement is volledig voldaan. Toch wordt het faillissementsverzoek gehandhaafd, omdat andere aangevoerde schuldeisers ook als verzoeker moeten worden aangemerkt. De rechtbank gaat hier niet in mee, omdat niet uit het verzoekschrift blijkt dat genoemde schuldeisers mede het verzoek hebben ingediend.***

De verzoeker in deze procedure vraagt het faillissement aan van verweerder. Verzoeker stelt dat hij een vordering van ongeveer € 6.500 heeft op verweerder. Verweerder zou zich voordoen als verhuurmakelaar en op die manier potentiële huurders, met name Oekraïense vluchtelingen, oplichten. Deze potentiële huurders moeten op voorhand één tot twee maanden huur betalen, terwijl verweerder in de meeste gevallen geen woningen te verhuren heeft.

Ter zitting heeft verzoeker verklaard dat zijn volledige vordering is voldaan. Toch handhaaft hij zijn faillissementsverzoek, omdat het verzoek een vormfout zou bevatten. De schuldeisers van de vorderingen die zijn aangevoerd als steunvorderingen hadden ook moeten worden aangemerkt als verzoekers.

De rechtbank wijst het verzoek af. Verzoeker heeft geen vordering meer op verweerder, terwijl dat wel een voorwaarde is voor toewijzing van het faillissementsverzoek. De andere schuldeisers kunnen niet worden aangemerkt als verzoekers. Zij worden pas in de loop van het verzoekschrift genoemd, terwijl uit het verzoekschrift niet blijkt dat het verzoek mede namens hen is ingediend.

*H.J. de Kloe, augustus 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 07-08-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2025:14811

**Zaaknummer:** C/09/687851 / FT RK 25/595

**Rechters:** A.C.M. Höppener

**Advocaten:** H.M.A. over de Linden en G. Janssen

**Wetsartikelen:** 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

**Faillietverklaring: belang verzoeker bij niet laten oplopen regresvordering prevaleert**

***Verweerder heeft gevraagd de behandeling van een faillissementsverzoek aan te houden, omdat hij een buitengerechtelijke regeling met zijn schuldeisers wil treffen. De rechtbank overweegt dat het niet aannemelijk is dat een dergelijke regeling tot stand zal komen, terwijl de (regres)vordering van verzoeker maandelijks oploopt. Een belangenafweging leidt er daarom toe dat de behandeling van het faillissementsverzoek niet wordt aangehouden.***

De verzoeker van het faillissement van verweerder heeft zijn onderneming, een winkel met inventaris, verkocht. De verhuurder van het pand is akkoord gegaan met indeplaatsstelling, op voorwaarde dat verzoeker hoofdelijk aansprakelijk zou blijven voor verplichtingen uit hoofde van de huurovereenkomst. Inmiddels betaalt verweerder de huur niet meer en heeft verzoeker een regresvordering van meer dan € 24.000 op verweerder, omdat verzoeker door de verhuurder is aangesproken tot betaling van de huur. Verzoeker heeft een aantal steunvorderingen aangedragen.

Verweerder erkent dat hij financiële problemen heeft. Hij is bij de gemeente geweest voor hulp bij zijn schuldenproblematiek. Inmiddels staat hij onder beschermingsbewind. Verweerder meent dat hij gelegenheid moet krijgen om een buitengerechtelijke regeling te treffen met zijn schuldeisers en heeft daarom verzocht om aanhouding van het faillissementsverzoek.

De rechtbank overweegt dat voldaan is aan de voorwaarden voor de faillietverklaring. Dit heeft verweerder ook niet betwist. De rechtbank houdt het faillissementsverzoek ook niet aan. Verzoeker heeft ter zitting verklaard niet in te zullen stemmen met een buitengerechtelijke regeling, zodat het niet aannemelijk is dat een regeling met de schuldeisers kan worden getroffen. Verzoeker kan verder niet worden toegelaten tot de schuldsaneringsregeling, omdat

niet alle schulden te goeder trouw zijn ontstaan. Ook betaalt verweerder nog steeds niet de huur van ongeveer € 7.300 per maand, zodat de regresvordering van verzoeker op verweerder maandelijks met dat bedrag oploopt. Een belangenafweging leidt er daarom toe dat het belang van verzoeker om de regresvordering niet verder te laten oplopen prevaleert. De rechtbank spreekt het faillissement uit.

*H.J. de Kloe, augustus 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 17-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2025:14574

**Zaaknummer:** C/09/686933 / FT RK 25/553

**Rechters:** J.C.A.T. Frima

**Advocaten:** M.G. Hop

**Wetsartikelen:** 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

## **Geslaagde actio pauliana ex artikel 42 Fw**

***Verkoop van (laatste) activa binnen een groep met verrekening in rekening-courant is onverplicht en paulianeus ex artikel 42 Fw. De opbrengst is niet ten goede gekomen aan de boedel en het tekort in het faillissement was te voorzien.***

De rechtbank heeft geoordeeld over een transactie tussen een failliete producent van afsluiters en een groepsvennootschap binnen hetzelfde concern. De gefaillieerde eiser en gedaagde werden beide indirect bestuurd door dezelfde natuurlijke persoon. Enkele maanden voor het faillissement verkocht de producent zijn voorraden en halffabricaten aan de gedaagde. De verkoopsom van € 2.800.625,53 is in rekening-courant geboekt. Deze rekening-courantschuld is vervolgens verrekend met een (rekening-courant)vordering van gedaagde op eiser. Daarmee verdween het enige waardevolle actief uit de boedel, terwijl de schuldenlast al jaren opliep. De curator beriep zich op artikel 42 Fw en 47 Fw.

De rechtbank stelt voorop dat een beroep op artikel 42 Fw slaagt. Hiervoor is vereist dat sprake is van (i) een rechtshandeling van de failliet die onverplicht is verricht, (ii) waardoor schuldeisers zijn benadeeld en (iii) waarvan zowel de failliet als de wederpartij wist of behoorde te weten dat die benadeling het gevolg zou zijn.

*(i) Een onverplichte rechtshandeling*

Volgens de rechtbank was de verkoop van de voorraad en halffabricaten een rechtshandeling van de failliet. Van een verplichting hiertoe was geen sprake. Eerdere transacties betroffen levering van een gereed product en niet van halffabricaten. Ook vloeit een dergelijke plicht niet voort uit de schriftelijke rekening-courantovereenkomst. Er is derhalve sprake van een onverplichte handeling in de zin van artikel 42 Fw.

*(ii) Benadeling van schuldeisers*

De gedaagde voert aan dat de goederen feitelijk al vooruitbetaald waren, slechts schrootwaarde vertegenwoordigden en onder een pandrecht vielen. Deze vlieger gaat naar het

oordeel van de rechtbank niet op. De 'vooruitbetalingen' waren in werkelijkheid boekingen in rekening-courant, waardoor de koopsom pas bij verrekening werd voldaan. De boedel is benadeeld: de curator heeft geen voorraad en ook geen koopsom in de boedel aangetroffen. Het beroep op het pandrecht faalt, omdat de pandakte nooit was geregistreerd. Zonder registratie ontstaat geen geldig stil pandrecht. Op deze grond konden de goederen ook niet in vuistpand worden genomen. De stelling dat de goederen voor derden waardeloos waren, wordt eveneens verworpen nu partijen zelf een factuurwaarde van € 2,8 miljoen hanteerden. De rechtbank benadrukt dat een vermogensvergelijking niet doorslaggevend is. Zelfs als het vermogen feitelijk onveranderd blijft, is er benadeling wanneer activa worden aangewend om (door verrekening) één crediteur te voldoen.

*(iii) Wederzijdse wetenschap van benadeling*

Het beroep van de curator op het wettelijke vermoeden van wetenschap van benadeling ex artikel 43 lid 1 sub 5 Fw treft doel vanwege de indirecte bestuursrelatie tussen de eiser en gedaagde. Dat vermoeden wordt ondersteund door structurele verliezen, een oplopend negatief eigen vermogen, de verplaatsing van machines naar een buitenlandse groepsmaatschappij, meldingen van betalingsonmacht, beslaglegging door de fiscus en het veroordelende vonnis tot betaling van € 400.000 aan dezelfde crediteur die het faillissement uiteindelijk heeft aangevraagd. Het faillissement en een tekort waren dus voorzienbaar voor zowel de eiser als de gedaagde.

*Conclusie*

Gevolg is dat de curator de transactie rechtsgeldig heeft vernietigd. Omdat de voorraad inmiddels was doorverkocht, moet de gedaagde schadevergoeding betalen ter hoogte van de factuurwaarde. Daarnaast wijst de rechtbank de vordering van de curator toe voor na faillissement verrichte werkzaamheden van € 48.400 in opdracht van de gedaagde; verweren van opschorting en dwaling falen.

*W.P.IJ. Overgoor, augustus 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Zeeland-West-Brabant

**Datum uitspraak:** 14-05-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBZWB:2025:5504

**Zaaknummer:** C/02/421471 / HA ZA 24-189 (E)

**Rechters:** C.T.M. Luijks, W.J.M. Fleskens en N.E.J.M. Stoof

**Advocaten:** E. van der Kolk en A.P. Macro

**Wetsartikelen:** 42 Fw

RECHTSPRAAK

## **Curatoren hoeven niet volledige administratie over te dragen aan nieuwe eigenaar failliete Crown Van Gelder**

***De rechtbank Noord-Holland beslist dat de curatoren van de failliete papierfabriek Crown Van Gelder hebben voldaan aan hun verplichtingen bij de overdracht van de administratie aan de nieuwe eigenaar Crown Van Gelder International (CVGI). De vordering van CVGI tot verstrekking van de volledige administratie, inclusief personeelsadministratie zonder toestemming van de medewerkers, wordt afgewezen.***

In deze zaak gaat het om een kort geding tussen de curatoren van de gefailleerde Crown Van Gelder en de nieuwe eigenaar CVGI, die het bedrijf heeft overgenomen. Bij de doorstart zijn afspraken gemaakt dat bij de overdracht van de administratie persoonsgegevens van medewerkers alleen mochten worden overgedragen als deze daarvoor toestemming hadden gegeven. De curatoren hebben de fysieke en digitale administratie, met uitzondering van die persoonsgegevens zonder toestemming, overgedragen.

Partijen verschillen van mening over de vraag hoe artikel 12.1 van de Asset Purchase Agreement (APA) moet worden uitgelegd. CVGI stelt dat de curatoren op grond van artikel 12.1 van de APA verplicht zijn de gehele administratie van CVG aan CVGI over te dragen, maar dat zij ondanks herhaald verzoek niet hebben voldaan aan die verplichting. CVGI vordert alsnog de volledige administratie, waaronder een digitale back-up die is gemaakt na het faillissement, die ook persoonlijke documenten bevat. CVGI stelt deze nodig te hebben om externe financiering voor het voortbestaan van de fabriek aan te trekken. De curatoren daarentegen stellen dat zij conform de afspraken hebben geleverd en verwijzen naar een AVG-protocol voor het omgaan met ontbrekende persoonlijke documenten, dat CVGI niet wilde ondertekenen. Volgens de curatoren bepaalt artikel 12.1 dat CVGI recht heeft op de volledige financiële, commerciële, eigendomsinformatie en andere documenten die relevant zijn voor de doorstart, maar dat de persoonlijke informatie van het personeel expliciet is uitgesloten van overdracht. Daarnaast is tussen partijen sprake van een geschil over emissierechten waar

CVGI een vergoeding voor eist, wat door de curatoren is betwist.

De voorzieningenrechter oordeelt dat de curatoren gehandeld hebben binnen de kaders van de AVG en de APA. De persoonlijke gegevens mochten niet zonder toestemming worden overgedragen. CVGI had door weigering van het Protocol zelf verhinderd dat de ontbrekende documenten konden worden gezocht. Ook de vordering over emissierechten is onvoldoende aannemelijk gemaakt in dit kort geding.

Uiteindelijk wijst de rechtbank alle vorderingen van CVGI af en bevestigt dat de curatoren hun verplichtingen bij de overdracht van de administratie zijn nagekomen, en dat de eis tot volledige overdracht van alle documenten, inclusief persoonlijke gegevens zonder toestemming, onterecht was. De rechter merkt op dat er in december 2024 een Protocol is uit onderhandeld tussen de privacyadvocaten van beide partijen, waarmee CVGI al lang toegang had kunnen krijgen tot de door haar gewenste informatie. CVGI weigert dit Protocol te ondertekenen en blijft in plaats daarvan eisen dat de curatoren de volledige administratie, inclusief back-ups, overdragen. De wijze waarop CVGI heeft gehandeld lijkt erop te wijzen dat zij bezig is met een *'fishing expedition'*. Door het ondertekenen van het Protocol zou CVGI de oplossing voor het door haar geschetste probleem mede in eigen hand hebben, zodat ook in dat licht haar aantijgingen aan het adres van de curatoren niet passend zijn.

*E. Ayerdem, augustus 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Noord-Holland

**Datum uitspraak:** 11-08-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBNHO:2025:9031

**Zaaknummer:** C/15/367249 / KG ZA 25-451

**Rechters:** S.N. Schipper

**Advocaten:** M.H.R.N.Y. Cordewener, E.C. Netten en H. Şimşek

**Wetsartikelen:**

RECHTSPRAAK

## **Vernietiging faillissement in hoger beroep: geen pluraliteit meer**

***Op verzoek van de Ontvanger heeft de rechtbank het faillissement van een natuurlijk persoon uitgesproken. Het hof vernietigt het faillissement, omdat inmiddels geen sprake meer is van pluraliteit van schuldeisers.***

Een natuurlijke persoon die op verzoek van de Ontvanger failliet is verklaard, stelt hoger beroep in tegen zijn faillissement. De schuldenaar betwist dat sprake is van pluraliteit van schuldeisers. Schulden aan 'bedrijf 2' zijn verrekend met een bonus van bijna € 200.000. Andere schulden die zijn ingediend in het faillissement, zijn voldaan. De curator bevestigt dit.

Het hof gaat hierin mee en vernietigt het faillissement. Wel overweegt het hof dat summierlijk is gebleken van het vorderingsrecht van de Ontvanger. Ook bestond ten tijde van de faillietverklaring een steunvordering van 'bedrijf 1'. Die steunvordering is inmiddels overgenomen door 'bedrijf 2'. Dat neemt niet weg dat het faillissement door de rechtbank terecht is uitgesproken. Het hof brengt de faillissementskosten daarom ten laste van de schuldenaar.

*H.J. de Kloe, augustus 2025*

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 15-05-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2025:1369

**Zaaknummer:** 200.351.032\_01

**Rechters:** R.R.M. de Moor, L.G.J.M. van Ekert en J.B. Smits

**Advocaten:** H.E. ter Horst en E.E. Schipper

**Wetsartikelen:** 8 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

## **Toewijzing verzoek onderhandse verkoop onroerende zaak**

***De voorzieningenrechter wijst het verzoek toe, hoewel het bedrag waarvoor ING de woning onderhands wil verkopen gelijk is aan de getaxeerde waarde bij een veilingverkoop.***

ING heeft een hypotheekrecht op een onroerende zaak die in eigendom is van een failliete schuldenaar. ING heeft op grond van artikel 3:268 lid 2 BW de voorzieningenrechter verzocht te mogen overgaan tot onderhandse verkoop. De voorzieningenrechter overweegt dat voorwaarde voor toewijzing van het verzoek is dat het de verwachting is dat een onderhandse verkoop leidt tot een hogere opbrengst dan een veilingverkoop. Uit het taxatierapport blijkt dat de waarde bij een executieveiling € 490.000 bedraagt, terwijl het bedrag waarvoor ING onderhands wil verkopen ook € 490.000 is. Strikt genomen is daarmee niet voldaan aan de voorwaarde voor toewijzing van het verzoek. Toch wijst de voorzieningenrechter het verzoek toe, omdat er een reëel risico is dat de opbrengst bij een veiling lager zal zijn dan het getaxeerde bedrag vanwege de staat van de onroerende zaak.

*H.J. de Kloe, augustus 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Den Haag

**Datum uitspraak:** 24-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBDHA:2025:13842

**Zaaknummer:** C/09/683564 / KG RK 25-510

**Rechters:** H.J. Vetter

**Advocaten:** J. Voskamp

**Wetsartikelen:** 3:268 BW

## RECHTSPRAAK

### **Faillissement wordt omgezet in WSNP**

***Op grond van artikel 15b lid 3 sub b Fw had het omzettingsverzoek strikt genomen moeten worden afgewezen, omdat het faillissement is gevolgd op een beëindigde schuldsaneringsregeling. Om een onnodige extra ronde te voorkomen beoordeelt de rechtbank het verzoek inhoudelijk. De rechtbank wijst het omzettingsverzoek toe.***

Een schuldenaar is in 2022 toegelaten tot de schuldsaneringsregeling (hierna ook: WSNP). In april 2024 is de WSNP tussentijds beëindigd in verband met een te lage boedelafracht, waarmee de schuldenaar na het in kracht van gewijsde gaan van de uitspraak in staat van faillissement verkeerde. De schuldenaar heeft in mei 2025 verzocht zijn faillissement op te zetten in de WSNP op grond van artikel 15b Fw.

Strikte toepassing van artikel 15b lid 3 sub b Fw zou moeten leiden tot afwijzing van het omzettingsverzoek. De rechtbank overweegt dat de wijziging van de wettelijke schuldsaneringsregeling van 1 juli 2023 als uitgangspunt had dat er een ruimhartiger en radicaler herkansingsbeleid moest komen. De regel dat een schuldenaar tien jaar nadat de schuldsaneringsregeling van toepassing was geen nieuw WSNP-verzoek kon doen is vervallen, terwijl uit de wetsgeschiedenis niet volgt dat artikel 15b lid 3 sub b Fw bewust is gehandhaafd. Naar het oordeel van de rechtbank zou het extra tijd en kosten met zich brengen als eerst het faillissement moet worden opgeheven voordat een WSNP-verzoek kan worden gedaan. Om die reden beoordeelt de rechtbank het omzettingverzoek toch inhoudelijk.

Inmiddels is een vaststellingsovereenkomst gesloten ten aanzien van de te lage afdracht en heeft een nabetaling aan de boedel plaatsgevonden. Het salaris van de schuldenaar, dat door de werkgever te laag was vastgesteld, is verhoogd, zodat de maandelijks afdracht is verzesvoudigd. De rechtbank oordeelt dat sprake is van een keer ten goede en wijst het omzettingsverzoek toe. Het verzoek om een eerdere ingangsdatum in verband met de afdrachten die in faillissement hebben plaatsgevonden, wordt afgewezen.

*H.J. de Kloe, augustus 2025*

**Instantie:** Rechtbank Noord-Nederland  
**Datum uitspraak:** 30-07-2025  
**ECLI:** ECLI:NL:RBNNE:2025:3196  
**Zaaknummer:** F.18/24/220 F en R.18/25/228  
**Rechters:** D.J. Klijn  
**Advocaten:** A.L.S. Verhoog  
**Wetsartikelen:** 15b en 350 Fw

RECHTSPRAAK

## **Pandhouder niet schikkingsbevoegd na faillissement**

***Arrest na tussenarrest (Hof Arnhem-Leeuwarden 15 oktober 2024, ECLI:NL:GHARL:2024:6376). Deze zaak draait om een tweeledig geschil tussen de curator van het gefailleerde JTM Vastgoed B.V. ('JTM') en ING. Enerzijds gaat het geschil over de afdracht door JTM aan ING van de aan JTM toekomende uitkoopsom uit een vennootschap onder firma ('vof'). Anderzijds draait het om de vraag of ING als pandhouder van de huurvorderingen na faillissement van JTM bevoegd was een schikking te treffen met een huurder.***

### *Achtergrond*

JTM hield zich bezig met het beleggen in en verhuren van vastgoed. Zij werd gefinancierd door ING. In 2015 heeft ING haar pandrecht op de huurvorderingen van JTM openbaar gemaakt en is zij gestart met het innen van die vorderingen. In het voorjaar van 2018 is JTM failliet gegaan.

### *Incasso uitkoopsom vof*

Voor de aankoop van een perceel heeft JTM in 2007 een vof opgericht met Plegt-Vos Projecten XV B.V. ('Plegt-Vos'). Voor de financiering van deze aankoop heeft ING een hypothecaire lening aan de vof verstrekt. In november 2017 trad JTM uit de vof, waarbij JTM haar aandeel in de vof verkocht aan Plegt-Vos. Een groot deel van deze uitkoopsom is betaald aan ING ter aflossing van de schuld van JTM aan ING. Deze betaling is volgens de curator paulianeus in de zin van artikel 42 Fw, omdat JTM niet verplicht was met deze uitkering in te stemmen en omdat de schuldeisers door deze uitkering zijn benadeeld.

In een tussenarrest van 15 oktober 2024 oordeelt het hof dat de verplichting om de uitkoopsom aan ING af te dragen niet pas in 2017 is ontstaan, maar al eerder is overeengekomen in brieven van ING van 2010 en 2013. Daarin stond dat bij verkoop van (het aandeel in) de vof de opbrengst volledig aan ING moest worden afgedragen. Er is dus geen

sprake van een onverplichte rechtshandeling; de door de curator gevorderde verklaring is volgens het hof terecht afgewezen.

### *Schikking met Emtes*

In het kader van de incasso van de huurvorderingen van JTM heeft ING – na het faillissement – een vaststellingsovereenkomst gesloten met huurder Emtes. Daarbij is een huurachterstand van € 28.156 afgekocht voor € 10.000. Volgens de curator was ING niet bevoegd om een schikking te treffen zonder medewerking of instemming van de curator. De curator meent dat ING jegens de boedel onrechtmatig heeft gehandeld, waardoor hij geen aanspraak heeft kunnen maken op een boedelbijdrage van € 2.000. Daartoe voert de curator aan dat de Hoge Raad in het *Neo River*-arrest heeft geoordeeld dat andere schuldeisersbevoegdheden dan opeising en opzegging niet aan de pandhouder toekomen zodat moet worden aangenomen dat deze bij de pandhouder blijven rusten.

In het tussenarrest gaat het hof daarin mee. Onder verwijzing naar de arresten *Neo River* en *Megalim/Veenbloem* oordeelt het hof dat ING geen kwijtscheldings- of schikkingsbevoegdheid heeft; deze bevoegdheden blijven bij (de curator van) JTM. De vraag is vervolgens of ING hiertoe op een andere grond bevoegd was. ING meent van wel: in artikel 18 lid 3 van haar algemene voorwaarden is bepaald dat ING bevoegd is om ter zake van de verpande vordering 'geheel naar eigen goeddunken en voor rekening van de schuldenaar' en 'voor rekening van de schuldenaar' regelingen te treffen, dadingen aan te gaan en andere rechtshandelingen te verrichten. ING meent dat deze schikkingsbevoegdheid onderdeel is geworden van het goederenrechtelijke pandrecht.

Het hof volgt dit standpunt niet. De hiervoor genoemde bepaling uit de algemene voorwaarden is geen goederenrechtelijke uitbreiding van het pandrecht – dat zou immers in strijd zijn met het gesloten stelsel van het goederenrecht – maar een contractuele regeling. Omdat ING op grond van haar algemene voorwaarden bevoegd is om 'voor rekening van de schuldenaar' regelingen te treffen is sprake van lastgeving (artikel 7:424 BW) die op grond van artikel 7:422 lid 1 onder a BW eindigt door het faillissement van de lastgever. De schikkingsbevoegdheid van ING is als gevolg van het faillissement van JTM komen te vervallen.

### *Conclusie*

Het hof wijst de vorderingen van de curator met betrekking tot de uitkoopsom van de vof af, maar oordeelt dat ING niet bevoegd was na faillissement van JTM een schikking met Emtes aan te gaan.

*S.J. van den Boogert, augustus 2025*

---

**Instantie:** Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

**Datum uitspraak:** 18-03-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHARL:2025:1553

**Zaaknummer:** 200.326.633

**Rechters:** P.J. van der Korst, B.J. Engberts en A. van Hees

**Advocaten:** , E.J.R. Verwey, S. Klinkhamer en O.J. de Vries

**Wetsartikelen:** Artikel 3:246 BW, Artikel 42 Fw en Artikel 7:422 BW

RECHTSPRAAK

**Curator vordert betaling facturen, beroep op verrekening (artikel 53 Fw) slaagt.**

***De curator van Klomp Groepsvervoer spreekt aan aantal gemeenten aan tot betaling van facturen voor leerlingenvervoer. De gemeenten doen een beroep op verrekening. Klomp heeft een bepaald keurmerk laten verlopen dat op grond van de overeenkomst met de gemeenten nodig was op straffe van boetes. De rechtbank oordeelt dat deze boetes inderdaad zijn verschuldigd en wijst het beroep van de curator op matiging af. Het beroep van de gemeenten op verrekening slaagt.***

Klomp Groepsvervoer ('Klomp') verricht na een aanbestedingsprocedure leerlingenvervoer voor verschillende gemeenten. Daarbij is een van de eisen dat Klomp een 'TX-Keur' heeft. In de aanbestedingsdocumentatie is verder opgenomen dat het verlies van het TX-Keur een toerekenbare tekortkoming is waarop een boeteregeling van toepassing is.

Klomp heeft het TX-Keur per 15 februari 2016 laten verlopen. De gemeenten hebben daarop verschillende facturen onbetaald gelaten, maar zijn wel gebruik blijven maken van de diensten van Klomp. Op 26 april 2016 is Klomp failliet verklaard. De gemeenten hebben vervolgens de vervallen boetes bij de curator ter verificatie ingediend.

De curator is een procedure gestart en vordert dat de gemeenten de openstaande facturen alsnog voldoen. De gemeenten beroepen zich daarbij op verrekening ex artikel 53 Fw met de verbeurde boetes. De rechtbank oordeelt dat het beroep op verrekening slaagt en wijst de vorderingen van de curator af. Deze gaat vervolgens in hoger beroep.

In hoger beroep voert de curator (opnieuw) aan dat Klomp niet toerekenbaar is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen. Volgens de curator heeft Klomp namelijk pas op 1 april 2016 het officiële bericht gekregen dat het TX-Keur was vervallen. Het hof volgt deze stelling van de curator niet. Het oordeelt dat uit de overeenkomsten duidelijk volgt dat Klomp direct toerekenbaar tekort zou schieten bij verlies van het TX-Keur en dat mag worden aangenomen dat Klomp op de hoogte was van de regels en termijnen rondom de

jaarlijkse inspecties.

Daarnaast meent de curator dat de boetes dienen te worden gematigd naar nihil, omdat de gemeenten geen schade hebben ondervonden van het ontbreken van het TX-Keur en zij zelfs nog gebruik zijn blijven maken van de diensten van Klomp. Ook hier volgt het hof echter de stellingen van de gemeenten. Het oordeelt dat het hebben van een TX-Keur van wezenlijk belang is omdat het de kwaliteit en veiligheid van leerlingenvervoer raakt. Het karakter van de boeteregeling is daarmee om de vervoerder aan te sporen om aan deze kernverplichting te (blijven) voldoen. In het licht van dat karakter is het ontbreken van schade geen reden om de boete te matigen. Verder mochten de gemeenten op grond van de overeenkomsten Klomp juist niet uitsluiten van verdere uitvoering van vervoer zonder een redelijke hersteltermijn te verlenen. Zij hebben dus juist gehandeld door gebruik te blijven maken van de diensten van Klomp. Al met al ziet het hof geen reden om de boete (verder) te matigen.

Het hof bekrachtigt dan ook het vonnis van de rechtbank en wijst de vorderingen van de curator af.

*S. Zonneveld, augustus 2025*

---

**Instantie:** Gerechtshof 's-Hertogenbosch

**Datum uitspraak:** 10-06-2025

**ECLI:** ECLI:NL:GHSHE:2025:1592

**Zaaknummer:** 200.331.406/01

**Rechters:** J.J.M. van Lanen, P.W.A. van Geloven en E.H. Pijnacker Hordijk

**Advocaten:** M. Hamidy en M.G.G. van Nisselroij

**Wetsartikelen:** 53 Fw, 6:94 BW, 3:13 BW en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

**Bewijsopdracht wilsonbekwaamheid slaagt niet,  
bestuurder kan zich niet disculperen**

***Een inmiddels overleden bestuurder is aangesproken door de curator. Voor het beroep op disculpatie moet hier wilsonbekwaamheid worden bewezen. Daarin slaagt de bestuurder niet. Het getuigenbewijs laat ook niet zien dat de bestuurder al was afgetreden.***

In deze zaak draait het om de aansprakelijkheid van een hoogbejaarde bestuurder in het faillissement van een vennootschap. Nadat de procedure al liep, stelt de rechtbank de bestuurder op 11 oktober 2023 onder bewind en benoemt zijn kleinzoon tot bewindvoerder. Na het overlijden van de bestuurder eindigt het bewind van rechtswege (art. 1:449 lid 1 BW). De rechtbank wijst het vonnis daarom jegens de bestuurder als oorspronkelijke procespartij, en tevens jegens de zoon en de betrokken vennootschap.

De curator vordert hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurders voor het boedeltekort. Ten aanzien van de bestuurder beoordeelt de rechtbank twee vragen: (i) kan hij zich disculperen omdat hij bij aanvang en tijdens zijn bestuurschap wilsonbekwaam is (art. 2:248 lid 3 BW), en (ii) bestaat er grond voor matiging wegens de duur van zijn bestuurschap (art. 2:248 lid 4 BW)?

Over de wilsonbekwaamheid legt de rechtbank de bewijslast bij de bewindvoerder: die moet aantonen dat de bestuurder vanaf maart 2020, toen hij via de vennootschap bestuurder werd, zijn wil niet meer kan bepalen vanwege dementie. De bewindvoerder brengt drie getuigen: de zoon, een adviseur en de bewindvoerder zelf. Zij schetsen een beeld van afnemende betrokkenheid, meegaandheid, korte aandachtsspanne en sociaal isolement tijdens een verblijf in Israël; na terugkeer in Nederland volgt een diagnose dementie. De zoon verklaart dat zijn vader feitelijk fungeert als stroman, steeds gemakkelijker geld beschikbaar stelt en zich telkens laat overhalen. De adviseur beschrijft passiviteit en een teleurstellend gebrek aan kritische zin. De bewindvoerder vertelt dat zijn grootvader sinds het overlijden van diens echtgenote geestelijk achteruitgaat, in isolement leeft en bij terugkeer in Nederland medisch onderzoek ondergaat waaruit dementie blijkt.

De rechtbank acht dit bewijs onvoldoende. Medische onderbouwing ontbreekt: er liggen geen verklaringen van behandelend artsen of een onafhankelijk deskundige over wils(on)bekwaamheid op en na 20 maart 2020. Ook een verklaring van de notaris ontbreekt. De verklaringen van de drie getuigen hebben bovendien beperkte bewijskracht, omdat zij nauw betrokken zijn en deels een eigen belang hebben. Daarbij geldt dat de notaris de bestuurder in 2018 bij de oprichting van de holding kennelijk handelingsbekwaam achtte. De geschetste achteruitgang toont kwetsbaarheid, maar bewijst niet dat de bestuurder in maart 2020 wilsonbekwaam is. Dat aanzienlijke bedragen naar de onderneming zijn gevloeid, kan even goed passen bij de wens zijn zoon te steunen. Het beroep op artikel 2:248 lid 3 BW slaagt daarom niet.

Daarna beoordeelt de rechtbank de stelling dat de bestuurder op 11 mei 2021 als bestuurder is ontslagen, zodat matiging wegens korte duur op zijn plaats zou zijn. Volgens de verdediging vond een aandeelhoudersvergadering plaats en zijn notulen opgesteld en ondertekend. De rechtbank acht dat niet aannemelijk. In de administratie ontbreekt het originele of digitale bronstuk; er is geen aankondiging van de vergadering; bovendien ondertekende de bestuurder in 2022 nog een kredietaanvraag namens de vennootschap. De adviseur stuurde op 29 juli 2022 een e-mail aan een financier waarin de bestuurder nog steeds als zodanig staat vermeld. Dat strookt niet met een ontslag medio 2021.

Ook de verklaringen van de zoon en de adviseur overtuigen de rechtbank niet. De zoon legt niet uit hoe de handtekening van zijn vader onder de kredietovereenkomst terecht komt en heeft er belang bij dat zijn vader bestuurder blijft, omdat hijzelf vanwege een BKR-registratie moeilijker financiering kan krijgen. Dat een ontslag, zogenaamd vanwege gezondheidsproblemen, pas zestien maanden later bij de Kamer van Koophandel wordt aangemeld, acht de rechtbank ongeloofwaardig. Tegen deze achtergrond levert de bewindvoerder onvoldoende tegenbewijs tegen het voorhands aangenomen feit dat de bestuurder ten tijde van het faillissement nog bestuurder is.

De rechtbank komt tot de slotsom dat de bestuurder zich niet kan disculperen en evenmin aanspraak heeft op matiging. Samen met de andere bestuurders is hij hoofdelijk aansprakelijk voor het boedeltekort. De rechtbank veroordeelt hen hoofdelijk tot betaling van het nader vast te stellen tekort en wijst een voorschot van € 950.000 toe. De wettelijke rente over het boedeltekort wijst zij af, evenals de vordering tot vergoeding van buitengerechtelijke kosten, omdat die onder het boedeltekort vallen.

*J.E. van Nuland, augustus 2025*

**Instantie:** Rechtbank Amsterdam

**Datum uitspraak:** 09-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBAMS:2025:5012

**Zaaknummer:** C/13/732986

**Rechters:** S.P. Pompe

**Advocaten:** S. Bougrina en B. Wernik

**Wetsartikelen:** 2:248 BW

## RECHTSPRAAK

### **Gebruik van structuur die inherent risicovol is voor crediteuren leidt tot kennelijk onbehoorlijk bestuur**

***Het bestuur hanteerde een structuur die grote risico's opleverde. Daarbij is het vennootschappelijke belang opgeofferd aan het belang van andere vennootschappen. De bestuurders worden aansprakelijk gehouden voor het faillissementstekort.***

Een curator vordert van bestuurders van een failliete vennootschap betaling van het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW. Volgens de curator is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur vanwege het navolgende.

Gefailleerde maakt onderdeel uit van een groep die door de bestuurders bestuurd wordt. Gefailleerde is in 2017 opgericht en produceert afsluiters voor de olie- en gasindustrie. Vóór 2017 geschiedde die productie door een eerdere groepsmaatschappij, die in 2017 gefailleerd is. Die eerdere groepsmaatschappij was structureel verlieslatend. Feitelijk heeft gefailleerde de activiteiten van die vennootschap voortgezet. In 2024 is het faillissement van gefailleerde uitgesproken.

Vanaf de oprichting zijn de activiteiten van gefailleerde structureel verlieslatend. Het uiteindelijke tekort in het faillissement bedraagt circa vijf miljoen euro. Volgens de curator heeft het bestuur een structuur opgezet die grote risico's voor crediteuren met zich bracht. Die risico's hebben zich volgens de curator ook verwezenlijkt.

Volgens de rechtbank is komen vast te staan dat gefailleerde de afsluiters exclusief aan een groepsmaatschappij moest verkopen, terwijl die groepsmaatschappij niet verplicht was de afsluiters van gefailleerde in te kopen; zij mocht ook elders inkopen. Er werd een onderlinge prijs (transfer pricing-arrangement) gehanteerd, die voor gefailleerde te laag was, waardoor zijn verliezen zich opstapelden. Gefailleerde was voor zijn financiering volledig afhankelijk van groepsmaatschappijen, welke financiering in het voorjaar van 2023 is gestaakt. Daardoor werd voorzienbaar dat crediteuren van gefailleerde niet langer konden worden betaald. Voorts zijn alle activa van gefailleerde vlak voor het faillissement verkocht aan een

groepsmaatschappij, waarbij de koopsom werd verrekend met de vordering die men had uit hoofde van de financiering.

Uit deze feiten leidt de rechtbank af dat er sprake is geweest van een inherent risicovolle organisatie van de ondernemingsactiviteiten, welke risico's voorzienbaar waren en zich ook daadwerkelijk hebben voorgedaan. Er was volgens de rechtbank sprake van een 'stroppenvennootschap', waarbij het bestuur er bewust voor heeft gekozen de structuur aldus vorm te geven; anders had het bestuur wel aanpassingen doorgevoerd, gezien de zware schuldenlast. Verder was het transfer pricing-arrangement naar het oordeel van de rechtbank niet zakelijk. Volgens de rechtbank heeft het bestuur het vennootschappelijke belang van gefailleerde en zijn crediteuren opgeofferd aan het belang van andere groepsmaatschappijen. Aldus is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Het bestuur heeft nog diverse verweren gevoerd. Allereerst heeft het bestuur gesteld dat het faillissement is veroorzaakt door de coronacrisis, die gevolgd is door de 'Suez-crisis' en de energiecrisis. De rechtbank maakt daar korte metten mee. De activiteiten waren vanaf het begin verlieslatend en niet is aangetoond dat externe oorzaken enige substantiële invloed hadden op de resultaten. Verder heeft het bestuur een beroep gedaan op decharge, maar een decharge brengt niet met zich dat een curator geen vordering ex artikel 2:248 BW meer zou kunnen instellen. Voorts heeft het bestuur nog gesteld dat de structuur reeds in 2017 is opgezet, aldus buiten de driejaarstermijn van artikel 2:248 BW. De rechtbank passeert ook dat verweer, omdat het bestuur de structuur altijd heeft gehandhaafd. Verder is niet gebleken van gronden voor disculpatie of matiging.

Aldus worden de bestuurders hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort. Het vonnis wordt ook uitvoerbaar bij voorraad verklaard, onder de voorwaarde dat de curator alle gelden die hij uit hoofde van de executie van het vonnis ontvangt, overmaakt op een derdengeldrekening, totdat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

*A.D. van Dalen, augustus 2025*

---

**Instantie:** Rechtbank Zeeland-West-Brabant

**Datum uitspraak:** 14-05-2025

**ECLI:** ECLI:NL:RBZWB:2025:5501

**Zaaknummer:** C/02/426558 / HA ZA 24-516 (E)

**Rechters:** C.T.M. Luijks, W.J.M. Fleskens en N.E.J.M. Stoof

**Advocaten:** E. van der Kolk en A.P. Macro

**Wetsartikelen:** 2:248 BW